

ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ ДЕРЖАВУ!
ВОЛЯ НАРОДАМ!
ВОЛЯ ЛЮДИНІ!

ВІДВОЛЫЧІ
ШЛЯХ

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ МІСЯЧНИК

" СЛОВО ДО УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ - РЕВОЛЮЦІОНЕРІВ
ЗА КОРДОНОМ ". СТЕПАН А. БАНДЕРА.
/Витяги/.

...Організована політично-військова боротьба, яку очолює УГВР, а веде УПА і ОУН, при активній участі й підтримці цілого народу, виконує роль першої лінії і головного бастиону в цілому самостійницькому, проти-більшовицькому фронті. Вона найвизрадіше ставить українські визвольні змагання перед цілим зовнішнім світом і поред іншими підсоветськими народами. Вона найістотіше спричиняється до зростання спільного визвольного протибільшовицького фронту народів і підносить значення українських змагань також для міжнароднього розвитку. Сучасна активна боротьба творить реальну, тверду підставу для цілої української самостійницької політики. Вона окупується дохвилини величезними жертвами, але те, що вона приносить для справи визволення України, не менш велике - воно конечне. Справа в тому, щоб ці дорогі надбання сучасної боротьби не марнувати, щоб їх закріпити, якнайкраще використати в закордонній політичній дії.

Тут доходимо до визначення основних завдань всього українства на чужині супроти визвольної справи. Воно в цілості, зокрема весь політичний актив, має бути речником України, яка бореться, перед зовнішнім світом. Головне завдання - поширити серед усіх народів правдиві відомості про змагання України, про її ідейні позиції й роль в обороні всього людства, його поступу і свободи перед більшовизмом. Поширити належне розуміння і правильну оцінку українських визвольних змагань, так, щоб в усіх народів знайти симпатію до справжньої справи і спонукати їх оцінювати її реальну важливість для міжнароднього розвитку. У висліді - приєднати справжніх і активних союзників і помічників, які піддержуватимуть українські визвольні змагання різними способами - морально, політично - на міжнародньому форумі, як і практично. Добитися того, щоб боротьба України й інших народів у спільному визвольному фронті проти російсько-більшовицького імперіалізму відіграла в міжнародних взаєминах важливу дійову роль, відповідно до її фактичного, але належного не виявленого значення...

Заторкнемо лише один комплекс основних зобов'язань супроти боротьби на батьківщині - зовнішньополітичних, які мають поважне значення для успішности визвольних змагань і які можуть виконати тільки українці за кордоном. Це найважливіші завдання еміграції, виконання яких очікує вся Україна. Є об'єктивні дані і досить сприятливі умови для їх виконання. Передусім, є що показати світові. Сучасна визвольна боротьба України проти більшовизму, зокрема існування і дії УПА, дають найкращий матеріал, щоб представити роль України в сучасному світі й переконати чужинців в її значенні. Далі-загроза світові з боку російсько-більшовицького імперіалізму і щораз більше усвідомлення її серед усіх народів створив сприятливий ґрунт для нашої діяльности. Вся еміграція має дійсно поважні сили для виконання своєї зовнішньополітичної місії. До дальших сил, уже об'єднаних із закордонним ґрунтом, прийшли нові, свіжі з батьківщини, які можуть дати повноцінний зміст всесторонній політично - інформаційній діяльності в чужинному світі, зміст, відповідний до сучасного стану і рівня українського життя і української боротьби. Діяльність революційного, націоналістичного активу, його непосредна участь у зовнішньополітичній праці, повинні діяти як рушій, надавати всій українській закордонній політичній акції високого напруження й динаміки. Нарешті матеріальна сторона. Давно осіла і економічно млява еміграція в країнах Америки могла легко фінансувати широкую і на високому рівні поставлену зовнішньополітичну акцію. Коли б на це повернути тільки ті засоби, які склалися в заокеанській еміграції на різні національні цілі, то цим коштом можна поставити належну роботу. Ті ресурси розходяться роздрібно, без планової економіки, витрачаються без ефекту, а найважливіші справи належної самостійницької закордонної роботи дичаються в недоцільному занедбанні, м. ін. через брак матеріальних засобів і спроможностей.

Отже в підсумках, хоч побільших, доходимо до твердження, що існують відповідні умови і спроможності для широкого розгорнення і належного поставлення основної самостійницької політичної акції за кордоном. А тепер дамо собі відповідь на питання: що досі зроблено? Що зробили за три роки ми і ціла еміграція? В якій пропорції стоять досягнення української самостійницької закордонної акції до боротьби на батьківщині за цей час? Не тільки її вислиди, але самі зусилля, намагання, спроба.

З прикриття, із почуттям незадовільного виконання зобов'язань мусимо ствердити, що роблено і зроблено надто мало.

Закордонна політична акція лишилася далеко позаду і з великим боргом супроти сучасної боротьби в Україні. Вона не виправдовується коли взяти під увагу ту суму спроможностей для належного її поставлення, якими розпоряджаються чи може розпоряджатись вся українська еміграція. Відликається на грандіозну боротьбу цілого народу, на героїчні дії УПА, гордиться ними, бути представниками - ще мало. Все це зобов'язує. Таки треба давати звіт з того, що кожний зробив на чужині для визвольної справи. Де ті великі політичні акції всього українства за кордоном перед зовнішнім світом, які мають промовити від імені воюючої України? Де наші політичні представництва в різних державах, містах, делегації, інформаційні бюро, яка їхня діяльність, скільки виступів? Скільки наших видань, публікацій на чужих мовах, які голосили б світові правду про Україну, про її змагання? Скільки було наших меморіалів, відкликів до чужих політичних кіл?

На рідних землях борці, увесь нарід сподіваються, що теперішня еміграція, зокрема націоналістичний актив, прикладавши всі старання, напруживши всі зусилля, розгорнули за кордоном відповідну самостійницьку політичну акцію, співмірну до змагань на Батьківщині. Там сподіваються, що все весь світ добре знає про боротьбу України і здобута прихильність багатьох народів.

Не поможє виправдувати недостатню активність і малі успіхи перешкодами, перелічувати їх, покликатись на свою добру волю і намагання чи вказувати на вину інших. Українській справі ні трохи не буде легше від того, що буде показано, хто наскільки винен, або коли в почутті спільної провини всі будуть солідарно мовчати й в один тон нарікати на труднощі. Ніяк не можна ховати чи затаїти фактичного стану, того, що в такий важкий і важливий час, у час безприкладної в сучасному світі боротьби України велика і здібна до виконання своїх завдань політична еміграція, усі діючі серед неї чинники не спромоглися на належне розгортання відповідної закордонної політичної акції. Лишається фактом, що є велика потреба в такій акції, еміграція цілість могла б її поставити - є кому, могли б бути за собою і способи, а не зроблено. Відповідальність і провина падає на ціле українство за кордоном. Відповідальність падає на кожний чинник остільки, оскільки він ставить себе в таку роль, що з неї випливають зобов'язання до ініціативи, керівництва й активної праці.

...Нехай усі виправдовуються, як хочуть, але для ООН, для її членів і всіх, хто відчуває себе нерозривно зв'язаними з визвольною боротьбою України і з її борцями - для них не може бути жодного формального виправдання, доки не зробили ВСЬОГО МОЖЛИВОГО, щоб тільки справа стояла, як слід. Треба напружити всі сили, взяти всіх засобів, випробувати всі способи і шляхи, підпорядкувати важливі справи всім другорядні, чи тепер неістотні моменти - лише тоді можна сказати: "ми зробили все, що було можливо і в нашій силі"...

...Перше основне лихо полягає в тому, що в нашому житті, коли брати його як цілість, надто багато енергії, сил, уваги і часу пожирають внутрішні фронти, ворожнеча, взаємні поборювання між різними політичними середовищами. Якоби це діялося в інші часи, в інших обставинах - у власній державі, то можна б того не сприймати трагічно. Або коли б ця внутрішня ворожнеча була похідною боротьби з ворогом, впливана з неоднакового, протилежного ставлення до нього. Якоби внутрішні розгри і сутички йшли за основні концепції української політики. А тим часом левина частина сучасної внутрішньої боротьби на

еміграції по суті зводиться до групового суперництва, беззмістовної конкуренції, продовження давніх спорів, які в минулому мали істотний політичний зміст, але тепер уже не актуальні, або відстоювання виявлених абстрактних суспільно - політичних доктрин, відірваних від живої політичної дійсності. Скільки енергії, завзяття і заїлості вкладається тепер на еміграції у взаємне поборювання! Воно часто - густо відсуває на другий плян, заслоняє істотні справи українського визволення і самої боротьби з ворогом. Якби ту енергію, той запал і ті засоби повернути на протибольшевицький фронт, на одностайну самостійницьку закордонну дію, то напевно було б чим відзначити роль сьогоднішньої еміграції.

Друга хвороба української політичної діяльності за кордоном полягає в тому, що всі негативи внутрішньоукраїнського розбиття і ворожечі переносяться на зовнішньополітичну акцію і надають їй свого відбитку. Немає в цій акції одностайності, виступає кілька осередків, часто перед зовнішніми чинниками одні чинники дискредитують другі.

Зовнішньополітична робота, замість концентрації на одній меті, щоб добитися для всієї української справи найкращих позицій, часто йде під тим кутом, щоб здобути позиції для себе самого, підірвати позиції інших українських чинників, а то й паралізувати їх акції, без огляду на шкоду цілості. Суперництво українських політичних центрів, груп і станиць за кордоном перед зовнішнім світом, взаємне переліцитування і заперечування - дискваліфікує в цілому українську політику й завдає великої шкоди. Таким чином розба - зарюється на зовнішньому відтинку великі надбання важкої зовнішньополітичної акції, українська еміграція, що має бути речником України за кордоном, репрезентує перед зовнішнім світом внутрішні чвари й невідповідальне ставлення групових інтересів понад загальнонаціональними....

/Видання на чужині. стор.24-30. 1948 р/

- НЕ ЗІБЕТЬСЯ З ДОРОГИ ТОЙ, ХТО КОЖНИЙ
СВІЙ КРОК ОРІЄНТУЄ НА ГОЛОВНУ МЕТУ
- ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ, ХТО В КОЖНІЙ
СПРАВІ, В УСЯКІЙ СИТУАЦІЇ, КЕРУЄТЬСЯ
ОДНІЄЮ МІРКОЮ: ЩО І НАСКІЛЬКИ КОРИС -
НЕ ВИЗВОЛЬНІЙ СПРАВІ "-

Степан А. Бандера.

Сила ідеї Української Самостійної Соборної Держави в тому, що вона - ідея - заповіт, переданий нам нашими предками, нашою понад тисячлітньою історією. Вона ідея Володимира Великого, Богдана Хмельницького, Івана Мазепи, Симона Петлюри, Євгена Коновальця. В її імя, за її здійснення водили вже свої дружини в "Городи Червенські" великі князі. В її імя підняв повстання проти польського, шляхетського імперіялістичного поволення Богдан Хмельницький. За Самостійну Українську Державу боровся під Полтавою Іван Мазепа. За цю ідею боролися українські армії 1917 - 21 років під керівництвом Симона Петлюри. По всій широкій українській землі височіють могили крашк синів України, що боролися за її волю, по цілому світі розкинені їх кости. Вся наше Батьківщина перепосна кровю, що лялася в боротьбі за волю. І ці могили, і ці кости, і ця свята кров борців кличуть нас продовжати святе діло, виконати їх заповіді: Боротися за волю, за УССД. Хто справді вірний син України свого українського народу не може не послухати цього голосу - наказу вків, не може зрадити заповіту найбільших Предків, зрадити ідеї УССД.

Сила ідеї Української Самостійної Держави в тому, що вона - ідея боротьби за те, що б у к р а ї н с ь к и й н а р о д, який від вків заселює українську землю, на ній працює, її боронить, мав р і ш а л ь н и й г о л о с в у с ь к и х с п р а в а х, які торкаються її го землі й його самого. Боротьба за УССД, це саме боротьба за те, що б український народ був справді суверенним господарем своєї землі й ніхто другий, і хіба це наше домагання не законне? Хіба ж хтонебудь в світі, хто не має відваги безлично брехати, може оспорювати законність цього права українського народу? Хіба ж не заявляють на кожному місці про це своє право всі народи світу від цілих століть? І чому - український народ не має користуватись цими самими природними правами, якими користуються всі інші народи й ніхто не збирається цього їм права якнебудь оспорювати?

Борічись за Українську Державу, тобто за Державу, в якій господарем буде український народ - ми не ставимо під яку небудь, найменшу хоча б, загрозу громадян не української національності під умовою визнання ними наших прав на Самостійну Державу на нашій етнографічній території.

Ідея Української Самостійної Соборної Держави мобілізує нас на боротьбу, тому, що вона - ідея н е в т р у ч у в а н н я ж о д н о г о д р у г о г о н а р о д у в н а ш і в н у т р і ш н і с п р а в и, ідея справді с у в е р е н н о ї, в і д н і к о г о н е з а л е ж н о ї в л а д и у к р а ї н с ь к о г о н а р о д у н а у к р а ї н с ь к і й з е м л і. Бо лише під умовою, що ніхто другий не буде втручатись у внутрішні справи українського народу, тобто, що свою владу український народ буде виконувати суверенно - будуть забезпечені наші життєві інтереси. За всяким втручанням одного народу у внутрішні справи другого народу, названим звичайно "допомогою", "визволенням" - укривається намагання поневолити, ограбити, знищити цей народ, якому "допомагається" чи "визволяється". Український народ має особливо довгий і важкий досвід у тому відношенні.

А хіба ж т. зв. УССР забезпечує за українським народом суверенну від нікого не залежну владу на українській території? Хіба ж ціле життя народу охоплено цими лише чотирма комісарятами, які формально нібито, самостійні в Україні? /фактично вони також залежні від імперіялістичного центру Москви/. Хіба ж т. зв. "уряд" УССР має змогу хоча б яке небудь рішення прийняти цілком самостійно, згідно лише з інтересами українського народу і без згоди Сталіна? А хто ж такий цей "уряд"? Чи це справді кращі представники народу, видвинені ним шляхом вільних, демократичних виборів? Чи ж до подумання є лише такі вибори там, де всевладно панує диктатура класу? Чи ж це важко зрозуміти, що т. зв. УССР, в якій 7 мільонів українців загинуло від свідомо організованого голоду, УССР, у якій десятки тисяч громадян перебувають на примусових засланнях, каторжних роботах, де масово

гинуть, УССР, у якій в'язниці переповнені найбільш патріотичним українським елементом, що дня гинуть від розстрілу, на шибеницях, що ця УССР не має нічого спільного з поняттям самостійної держави, що вона лише територіальна одиниця сталінської імперії, нової турми народів в Європі й Азії.

І саме на прикладі т.зв. УССР, український народ найкраще бачить, що боротьба за С а м о с т і й н у Д е р ж а в у, це боротьба за наше фізичне і с н у в а н н я, за людське, культурне, справді щасливе життя. Якщо не хочемо загинути в наслідок грабжу, гноблення, фізичного винищування - мусимо боротися за свою самостійну державу. Іншого шляху до забезпечення собі життя - немає. Всякі "Райхскомісаряти", "УССР" - жорстокий глум окупантів над правами українського народу. Їх ціллю є лише позбавити український народ к всякої влади, зробити рабом і знищити. Для нас лишається, або боротьба за С а м о с т і й н у У к р а ї н у - або згода на смерть українського народу. Тому і наша боротьба за Українську С а м о с т і й н у С о б о р н у Д е р ж а в у, це боротьба за життя українського народу.

Ідея Української Самостійної С о б о р н о ї Держави наша провідна зоря тому, що вона - ідея побудови української держави на всіх українських землях заселених українським народом, ідея національної держави на всій етнографічній території. Право на національні самостійні держави в своїх етнографічних межах ми визнаємо за всіма народами світу. Система вільних національних держав, побудованих на етнографічній основі - єдиний, справедливий лад, який забезпечить народам мир і дружне співжиття. Національна держава на всіх землях заселених українським народом, це природно законна наша вимога. Ми не посягасмо по чуже. Ми водночас не дозволимо, щоб імперіялісти четвертували, як це було до 1939 р. і опісля, живе тіло нашого народу, становлячи на наших землях чужі кордони, розбивали духово нашу єдність заставляли нас, як учасників чужих імперіялістичних ворожих собі армій взаїмно себе винищувати. Ми хочемо і в тому випадку здійснити наше природне право, яке вже здійснили майже всі народи Європи.

Ідея Української Самостійної Соборної Держави це найвище наше надхнення тому, що вона - ідея утворення такої організації народу, яка в нутрі забезпечила б якнайточніший розвиток усіх його сил, а на зовні уможливила б якнайширшу дружню господарську, культурну і політичну нашу співпрацю з усіма народами світу. Українська Держава не буде знаряддям експлуатації в руках пануючого класу, бо ми боремось за безкласове суспільство. Вона не буде також знаряддям національного гноблення, бо ми проти загарбування чужих територій і народів. Національний принцип у побудові нашої держави, та послідовна не імперіялістична наша політика - виключають творення нових класів в роді експлуаторського класу большевицьких вельмож у сьогоднішньому ССР. Ідея української Д е р ж а в и - це ідея організації вільного від національного і соціального гноблення народу, поставлена йому на службу і діяча згідно з його справжніми життєвими інтересами. Боремось за Українську Державу без поміщиків і капіталістів, без партійних паразитів, без апарату насилля. Такий тип держави ще сьогодні ніде не існує, тому, бо всюди це існує національне і соціальне гноблення, існує імперіялізм. Ми визволившись від національного і зликувавши всяке соціальне гноблення, ставучи на шлях послідовної не імперіялістичної політики, осягнувши передумови побудови нового, п е р е . о в о г о типу держави, її єдиноким завданням буде служити інтересам українського народу, а не діяти проти них, уможливлувати йому організоване дружнє співжиття з усіма народами світу, а не бути знаряддям імперіялістичної політики правлячих класів, джерелом імперіялістичних війн, знаряддям гноблення народу.

Так отже наша боротьба за Українську С а м о с т і й н у С о б о р н у Д е р ж а в у - це боротьба за наші святі права, за наше справедливі домагання, за наше життя, за здійснення наших перших ідей, за побудову нового дійсно справедливого міжнародного

ладу опертого на законі дружньої співпраці.

За нами природно - законні права, за нами справедливість, проти нас імперіалістичне насилля - тиранія. За нами правда - проти нас забриханість.

/Передрук з 5-пач. органу УПА "Шлях Перемоги" /.

Наближається день вирішального бою поневолених і загрожених
Большевиизмом народів за своє національне і соціальне визволення.
БУДЬМО ГОТОВІ!

Даназія Отмар.

30 РОКІВ РАБОВЛАСНИЦЬКОГО ДЕКРЕТУ

Вільнолюбна Україна, що нині кривавиться в нерівній бою з вандалами середньовіччя, написала на своїх прапорах гасла найвишого ідеалу: Свобода народам! Свобода людині! "Свобода людині" - означає не лише всебічний духовий розвиток кожної людини зокрема, але підводять міцні підстави для здійснення справедливого соціального ладу, який не тільки заперечує експлуатацію людини, чи людини державою, але категорично відкидає та нищить цю експлуатацію.

Визвольна боротьба України ведеється в першу чергу за Самостійну Соборну Українську Державу, проти окупації і рабовласництва яке її накинута російським імперіалізмом та ним збройно і економічно утримується. Большевицька партійна сталінська кліка захопила цілковито державну владу в СРСР і оперла її на поліційно-терористичний апарат НКВД, привласнила собі всі засоби і знаряддя виробництва. А така політична диктатура уможливила большевицькій антинародній кліці монополізувати всю економічну ділянку всіх поневолених нею народів.

Отже щоб здійснити гасло: "Свобода народам, свобода людині" - ми, українські націоналісти - революціонери ведемо боротьбу за зникнення російського імперіалізму у всіх його проявах і формах, за зникнення найжорстокішої системи у світі большевицько-комуністичної тиранії, за перебудову трьох народів СРСР на вільні, самостійні, демократичні/за-родоправні/ держави. Наша боротьба йде як в політичному, так і в економічному напрямках.

Недавно минуло 30 років від дня оголошення в СРСР декрету Совнаркому про націоналізацію важкої промисловости. Згідно цього декрету, підписаного ще Леніном, партійно-большевицька кліка удержувалась у віт великі промислові та торговельно-промислові підприємства. Декрет привласнював кліці російського правлячого імперіалізму всі засоби виробництва, надавав їм повну монополію в суспільно-економічній діяльності, робив з кліки нову партійно-моновладну панівку комуністичну верству, та перетворив найшарві маси працюючих в безвольних рабів.

Цей декрет був початком дальших декретів, які після ліквідації Нової Економічної Політики, передавали у власність кремлівських мовновладців також і малі промислові та ремісничі підприємства. Тами декретами не лише засоби продукції, але й сама продукція стала власністю державно-большевицького партійного апарату. Наслідком таких декретів в СРСР втворилася нова структура, яку большевики назвали реалізацією соціалізму, а в процесі якої, все суспільство в СРСР розподілилося на дві ворожі класи. Один клас - це новітні, модерні державні капіталісти, до якої можуть звійти всі, хто згубив сумління, хто став запердієм, хто згубив віру в Бога, кому процесія ката і душегуба є по ду-кості. З таких покаяків суспільства творяться і творяться в СРСР надалі класи модерних рабовласників - горлерів. Глибинні дії свого панова-вання вони приховують під пляшкою "нової" ще в світі не відомої і ні-коли не існуючої пролетарської ідеології совєтської людини.

Другий клас - це венецезні багато-мільйонні маси трудящих, яких нещадно експлуатують модерні рабовласники, які своєю працею, потом і кровю збагачують новітню рабовласницьку державу - СРСР, що повста-ла на широких просторах Східної Європи й Азії. Бивува в маси прива-бляві, але жалкі і гасла: "земля - селянам, фабрики робочим", боль-шевики не передали у власність селяни і

робітників а ні землі, а ні фабрик і підприємств. Робітники й надалі лишилися пролетаріями, а селяни, шляхом колективізації були в тих пролетарів перетворені. Комуністична партія ВКП/б/, як "широка передова організація трудящих" була й є фікцією та облудою, щоб вузька кремлівська кліка ліпше могла триматись владі. Націоналізація землі й промисловости, удержавлення всіх підземних і наземних багатств врешті рещт доведо до того, що в СРСР кожна людина стала тез удержавленною від свого народження до її смерті. Наять померлого, щоб обдурювати народ та зміцнювати й посилювати експлуатацію своїх підлеглих. Такого періоду ганебної експлуатації робітників і селян державою, такого періоду системи рабовласницького державного капіталізму історія ще не знала.

Народні маси в "країні реального соціалізму" стали модерними рабами, які під терором і поліційним наглядом змушені працювати на своїх панів-сталінських дворян та вельмож, позбавлені змоги захистити власні елементарні права людини.

Після декрету про удержавлення промисловости та ліквідації непу, в 1929 році розпочинається поголовна колективізація селянських мас, в процесі якої "ліквідується куркульство"-тобто всі ті селяни, які ставили активний спротив колективізації, незалежно від того чи дійсно вони були т. зв. куркулями, чи належали до "біднішого селянства" /незаможники/. Але селянство крім активного спротиву застосовує в широкім обсязі ще й спротив пасивний. Большевицька кліка шляхом беззастережного голоду й терору зломлює всілякий спротив селянства і перетворює його в сільсько-господарських робітників-пролетарів, які ні в чому не різняться від кріпаків середньовіччя. Земля належить державі, сільсько-господ. машини й знаряддя є власністю МТС, всі сільсько-господ. продукти тез належать державі. Колгоспи не мають права без дозволу держави нічим розпорятись. Таким чином все належить фактично большевицькій панівній кліці. Різні постанови ЦК ВКП/б/ та Совнаркому СРСР забороняють продавати не лише прості с/г. знаряддя, але надають навіть виробленими продуктами власної праці задовільнити свої найконечніші життєві потреби без дозволу кремля.

Звідци цілком зрозумілим є та страшна смертельна ненависть і ворожнеча, яка існує між величезними масами трудящих та малюк експлуататорів - капіталістів советської країни. Ця ворожнеча кожночасно поглиблюється й поширюється, тим більше, що всі прибутки від рабської праці в СРСР беззастережно привласнюються партверховодами імперіялістичної Москви і використовуються ними для власних цілей. Ці прибутки вживаються на утримання апарату терору, на державно-адміністративні та партійні установи, на пропаганду й агітацію як в нутрі країни так і за кордоном, на створення й фінансування штучних закордонних і "революцій" у всіх країнах світу та на будову власних партійних палаців, у яких живуть "відповідальні" партійні буржуї. Найбільша частина тих прибутків вживається на розбудову воєнної промисловости й збройної сили, як підстави майбутніх імперіялістичних війн Москви за підобій цілої земної кулі.

Отже для нас українських націоналістів-революціонерів наочно є зрозумілим, що удержавлення землі, промисловости, банків, торговельних підприємств, транспорту, середників зв'язку і інших засобів виробництва підтримувало большевикам поневоляти трудящих і запрягти їх до невідомої праці, щоб зміцнювати та підсилювати воєнний потенціал імперіялістичних замірів СРСР.

Ця ж большевицька рабовласницька система дає совітським окупантам широкі можливості використовувати її для своєї національної, російської імперіялістичної, політики, в висліді якої переводиться безоглядна русифікація, а російський народ проголошується, як "керувача нація", як "старший брат" інших поневолятих ним народів. Зобов'язавши всілякі прояви індивідуальної ініціативи в своїх громадян, большевики всіма засобами намагаються перетворити всі поневолені народи до "найнижчої ступеня" людини-раба.

Глибокі протиріччя, терор, поневолення, розклад та злидні-це завжди, що характеризує нинішню ситуацію в СРСР. В СРСР називають великі процеси гострих розбіжностей між теорією а практикою, які ведуть немилуче до внутрішнього зудару між рабовласниками і поневолятими.

Цей удар набирає значення всенародньої національної, соціальної і політичної революції народів СРСР і до цієї революції ми йдемо. Україна те тільки вже сама пішла по цьому шляху революції, але знаходиться в авангарді революційних народів, поневолених більшовизмом і веде ті народи за собою.

І ми тут, на еміграції не сміємо "промовчувати, замазувати фактичного стану на рідних землях, як виглядає там боротьба, які сили беруть у ній участь, яка є ціла визвольно-революційна формація". /С.Бандера. "Слово до Українських Націоналістів-Революціонерів за кордоном"/.

- "НАШІ ВИЗВОЛЬНІ РЕВОЛЮЦІЇ РОЗІРВУТЬ ТІ КАЙДАНИ, ЯКИМИ БУЛА СКУТА РЕЛІГІЙНА, НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНА, ПОЛІТИЧНА Й ЕКОНОМІЧНА СВОБОДА НАШИХ НАРОДІВ.

СМЕРТЬ БОЛЬШЕВИЦЬКОМУ РАБОВІАСНИЦТВУ!!!

СМЕРТЬ СТАЛІНСЬКИМ ТИРАНАМ!!!"

І.В.

✓ НАША ЦІЛЬ - УКРАЇНСЬКА САМОСТІЙНА СОВОРНА ДЕРЖАВА.

Під впливом внутрішньої партійної пропаганди, в деякого зродились погляди, що Організація Українських Націоналістів, непогоджується з іншими українськими політичними партіями, на тлі чисто партійних інтересів.

Такі погляди є дуже далекі від правди, та є шкідливі особливо серед наших українських еміграційних середовищ. Вони вносять дезорієнтацію серед українських еміграційних мас, та викликають враження, що ОУН/р/ намагається знищити всі інші політичні партії і групи, щоб в своїх руках змонополізувати керму українського життя. Так інформують українське громадянство ті партії і одиниці, які шукаючи підстав узасаднення своєї опортуністичної політики, накидаються з лайкою на "диктатуру" ОУН/р/ яка перешкадає їм в їх "демократичній діяльності".

Таким способом хотять послабити позиції ОУН/р/, щоб легше було їм досягнути свої партійні інтереси.

ОУН/р/ ніколи ненамагалася і ненамагається поборювати політичних чи ідеологічних противників, щоб узурпувати собі право партійної диктатури над українським народом. Нашою головною ціллю є; здобуття УКРАЇНСЬКОЇ САМОСТІЙНОЇ СОВОРНОЇ ДЕРЖАВИ. І тільки до боротьби за неї, ОУН організує, виховує і гартує тисячі націоналістів-революціонерів і революціонерок, та мобілізує увесь український народ. ОУН не тому змагає до охоплення українських народних мас, щоб накинути їм в майбутній вільній українській державі свою волю. Сьогодні йдеться не про "уряди" і владу над народом, а про існування українського народу як нації, і посилення його зусиль в боротьбі з окупантами. Визволення українського народу з під чужої окупації, здобуття Вільної Української Держави - це питання життя і розвитку української нації. Дійсний український уряд може творитися тільки у Самостійній Державі згідно з волею українського народу, і тому на наших прапорах ми виписуємо зміст нашого життя і боротьби; За Українську Самостійну Соборотну Державу, і кличемо всіх об'єднуватися довкола визвольно-революційної Ідеї, що є єдиною заорукою майбутньої самостійності України. В Українській Державі найвищим суверенном буде сам український народ, він встановить її форму і покличе до життя дійсний Уряд України.

ОУН/р/ всі свої сили і сили українського народу спрямовує і віддає тільки визвольній українській справі, і якщо між нею а іншими діяльними угрупованнями приходять до тертя, то тільки тому, що, їх діяльність є шкідливою, та розминається з вимогами волею України. ОУН не поборює партій, а поборює всі шкідливі явища опортунізму; марксизм, угодовство, колаборанство, покладання на чуже "визволення", безхребетність в ставленні питання української визвольної справи, поширення утопічних теорій соціалістів яких догмою стала; "соціалістична Україна або ніяка", замовчування та викривлювання визвольного руху на Батьківщині та заперечування його визвольно-революційними Політичного Проводу і т.п.

Зате ОУН підтримує кожний почин, кожне діло без огляду яка партия чи група їх активізує, якщо вони є спрямовані до посилення визволь-но-революційної боротьби, що її на Рідних Землях веде цілий україн-ський народ.

Деякі партії та одиниці закидають, що ОУН/р/на Землях України і закордоном, підпорядковує собі народні маси "диктатурою" і "терором". Деякі патріоти партії, видають спеціальні відозви та закликають українське громадянство "покінчити все раз з анархією" та "неслухати демагогій бандерівських агітаторів". Такі твердження, відозви і т.п. є злобні і фалшиві. Вони нагадують нам пропаганду польських, німецьких і совітських окупантів, що в своїй пропаганді і відозвах рівнож старалися і стараються в такий самий спосіб, плямувати та підривати довіря українських народних мас до революційної ОУН. Тому прикро стає, що деякі патріоти партії переняли живцем тактику Гітлера і Сталіна і користуються тими самими методами в поборванні українського визвольно-революційного руху.

Во сила ОУН/р/ не в диктатурі, а в революційно-визвольній Ідеї, в геройській самопоصاتі її членів, в глибокій вірі, в силу, правду і перемогу українського народу. Наша сила в природному потенціалі українського націоналізму, що не капітулює перед жодним насиллям окупантів. В останніх 30-ти рр. ні одна з українських політичних партій не понесла стільки жертв і втрат як ОУН, але рівнож ні одна з них не вросла так глибоко в українські народні маси. Геройська смерть і кров героїв ОУН - синів і дочок українських селян, робітників і інтелігенції, - в "яздлі в неподільну цілість ОУН з широкими народними масами. В ній вони відчули свою силу, що здійснює їх прагнення і волю. Український націоналізм, що від віків зберігає творчий Дух української державності, та наповняє зміст життя українського народу вічною силою живучости і непоборности, найшов свою організовану форму в рядах ОУН, яка сьогодні стала власністю українського народу, як вияв його національних визвольно-революційних сил. ОУН різко різниться від інших політичних партій та груп. Вона не творилась на підставі поглядів й переконань одиниць чи груп, не творилась по кабінетах, далеко від дійсности, що її переживає поневолена але воляча Україна. ОУН зродилась природно на Рідних Землях України, як волелюбний відрух проти насильства і поневолення, як вияв живучости творчого самостійницького Духа Української Нації.

Творці ОУН не творили її в часі передвиборчих кампаній, щоб при її допомозі добитись міністерських тек в українській державі, вони творили її в часі трагічного кінця визвольних змагань 1918 - 20 рр. На руїнах власної держави, в часі упадку і зневіри творці ОУН на чолі з сл.п.пол.Е.Коновальцем піднялись до великого державно-творчого чину і вказали українському народові єдино-правильний шлях до волі. Вони горіли ідеєю: "Здобути Українську Державу-, або, згинуть в боротьбі за Неї", і цей заповіт передали своїм наслідникам. І хоч члени ОУН, не на лжку змирають, а по тюрмах, шибеницях, від куль воєрога, в катівнях наїзників, в лавах бовників-революціонерів, не маючи від ворога ласки, ні подади, - однак їх ряди ніколи не рідшають, а постійно ростуть і поповнюються найкращими з найкращих синів і дочок українського народу.

В останніх роках коли на Рідних Землях в обличчі нової політичної дійсности капітулювали всі політичні партії, а їх члени щоб зберегти себе опинились поза межами України, ОУН не пішла тим шляхом, не скаптулювала в обличчі гітлерівської та більшовицької дійсности, її організовані кадри остали разом з українським народом, щоб ділити спільну долю, боретися за його життя і волю, та дати йому революційно-визвольний провід.

На наших очах розвалилась колісь "моцарство" Польща, ганебно скинана на гитлерівська Німеччина, корчнєся в передсмертних судорогах червокий кремлівський медвідь і дзигнувся черв, щоб в останне кинути тіль греки на відьне життя цілого людства. І всі вони щоб зникнути самостійницькі прагнення і права українського народу, в першу чергу звертають свої сили проти революційної ОУН-як речника визвольно-революційних змагань за Віільну Соборну Українську Державу. Але даремні були, є і

будуть їх зусилля, український визвольно-революційний рух, що знайшов своє втілення у збройній силі УПАрмії, росте і кріпшає. Він десь всюди, і де тільки бється українське серце - там він знаходить свій відгук. Він не знає меж ні в просторі ні в часі, а проявляє себе і в далекіх чужих країнах серед старої й нової української еміграції.

Тому Закордонні Частини ОУН/р/, знаходять серед українських народних мас на еміграції повну піддержку та вияв солідарності з визвольними діями. І не дивно, що, всі інші українські партії і угруповання еміграційного типу взяті разом, творять абсолютну меншість, позбавлені піддержки народних мас постійно вимирають, хоч не рідко рятують себе ілюзіями післанництва "реальних політиків". Наші завдання на еміграції, це не боротьба з українськими політичними партіями, а змагання за органічно, ідейно-політичне пов'язання української еміграції з волею України. Змагаємо до органічного росту нашого націоналістичного руху. Закоплюючи нашими визвольними ідеями щораз більше найкращого активного ідейного елемента, залучуючи його в організовані ряди Організації-посилємо творчу й активну працю на всіх відтинках нашої діяльності, зв'язаною з вимогами визвольної боротьби, що її веде український народ на землях Батьківщини.

А наша перемога-це перемога нашої Ідеї, перемога прагнень українського народу, що живе і бореться за Самостійну Соборну Українську Державу.

.-.-

Росенко.

ДО ПИТАННЯ "НАШОЇ ГОЛОВНОЇ СИЛИ".

Сила кожного народу, кожної нації в його органічній ідейно-національній єдності. Наскільки народ-нація усвідомив себе, як органічну цілість, наскільки він усвідомив свої національно-державні інтереси-настільки він і має в собі внутрішньо-духові сили, а відповідно до своїх можливостей й розбудовує матеріальні засоби, які скріплюють його економічно-політичні позиції серед інших народів.

Політика завойовника, загарбника до поневоленого народу полягає якраз в тому, щоб зруйнувати органічну національну єдність даного народу, і вивірити з його свідомості національно-державну свідомість. На це є багато історичних прикладів. Український народ сам якраз це переживав і переживає.

На сторінках нашої преси різних політично-ідеологічних напрямків піднімалися неодноразові питання духової соборності, тобто питання ідейно-національної єдності, питання, від розв'язки якого залежить будучність нашого народу і нашої держави. До таких питань потрібно займатись, цьому ніхто не буде перечити. Але що це питання хоробливо деким викривляється-на це ми не будемо заплізувати очі. Це є питання великої національної ваги і неправильна постановка його може більше пошкодити загальній нашій визвольній справі як принести їй користі. Це питання потрібно розглядати і розв'язувати не з емігрантської дзвіниці, а підходити до нього з реальною дійсністю, яка існує тепер на рідних землях. Тільки так поставлене питання соборності і його розв'язка може мати для нас сьогодні і завтра повноцісне значення.

Сьогодні ми можемо з певністю твердити, що цього питання в краї, під більшовицькою дійсністю, не існує. Уся українська земля опинилася під московсько-більшовицьким молотом. Там більшовики всі засоби впливу використовують, на те, щоби вбити національну свідомість в народі і всіма засобами втискають в голови людям т. зв. совітську "ідейно-політичну єдність". Сьогодні на Донбасі зустрічаються київлянин і полтавець з дрогобичанином чи бориславцем, і чи міркують вони там категоріями "соборності" такими, як деяка частина нашої з "здоровим розумом" еміграції міркує тут, на чужині? Певно, що соборність в краї є органічна і ідейно здорова. А в міру того, як збільшується ворожий натиск цілком природно повстає і протидія. Там соборність твориться спільною працею, спільною боротьбою, в копальнях, полях, інститутах. Там соборність щодня зростає і цементується спільно-продитою кров'ю борців УПА. Так і лише так а не інакше виглядає проблема соборності на рідних землях. Певно,

що не існує на рідних землях поняття "східняк" чи "західняк". Зовсім інакше ставиться питання соборності, деякими нашими, з дозволу сказати, "східняками". Для прикладу взяти хочби "Українські вісті" за останні числа липня ц.р. з статтею В.Гришка "Наша голодна сила". В.Гришко справді в "пылу гнева" перевертає догори ногами нашу історію. Він просто ділить український нарід по ступням його національно-державної свідомости і доводить, що "західняки" менш партисні від "східняків" престо тому, що вони на нижчому ступені національної свідомости—в них мовляв існує тільки "етнічно-національна свідомість яка є впершу чергу мовною свідомістю".

Справді якщо ми розглянемо розвиток української національно-державної свідомости на всіх землях Соборної України ми змушені констатувати, що вона була дозрілою і в центральній частині України, і на Кубані, і в Галичині, і на Закарпатті. Ба навіть більше—бо скажемо галичани більше виявили послуху і дисципліни в часи визвольних змагань як основна наша маса селян. Проф. І.Мазепа в своїй книжці "Підстави нашого відродження" нпр. скаржиться на відсутність в той час національної свідомости серед загалу українського громадянства, що власне відсутність тої нац. держ. свідомости у нашого, переважній більшості селянства і робітництва, була основною причиною нашої в ті часи поразки. Правда, різні існуючі історичні умови в яких перебували наші землі і наш нарід по різному впливали на розвиток національно-державної свідомости, національно-державної ІДЕЇ. Але цим їм було одно властиве: всіх їх в "язав до купи спільний множник, спільна ідея, Ідея Незалежної Соборної Української Держави. Це історичний факт задокументований урочисто державними актами 22-го січня 1919 р.

Якщо узяти час після революційний, то ми мусимо погодитись з фактом що організаційно-політичний розвиток в підсоветській Україні був виключений. Там націоналістам доводилось діяти в розсіпну. Про українське політичне життя закордоном і Галичини можна було довідатись хіба з критичних статей Річійського "Вільшовик України".

Натомість інші умови розвитку організаційно-політичного життя складались на наших західних землях. Там ті умови хоч не були сприятливі, але можливі для розвитку організаційно-політичного життя, так в легальній формі УНДО, як і в формі глибокого організаційно-політичного підпілля, якими були УВО а пізніше стала ОУ". Ці факти абсолютно не говорять на користь п.Гришка про "етнічно національну" свідомість пересічного західняка. Пересічний західняк таки мислить категоріями національно-державними, асеукраїнськими, і здається що більше і глибше за самого п.Гришка. Він таки мислить не паралелізмом Львів - Київ, а зовсім інакше, а саме "Через Київ до Львова", "Через Київ до Хусту". Це об'єктивна, історично задокументована правда.

Твердження п.Гришка про "етнічно-національну" свідомість пересічного західняка є його видумкою, яка не має нічого спільного з реальною дійсністю. Одночасно вони є принижувачими так українців з західних земель, як і з східних. Спізнився п.Гришко з своїми думками принаймні не менше як на ціле століття.

/даєт буде/

XX
Українська молодь. Готуйся до великого всенародного змагу, до боротьби за остаточну нашу перемогу над німцями. Бери собі приклад з світлого нашого минулого: героїських князів дружинників, запорізьких козаків та неустрашимих повстанців-борців за С а м о с т і й н у У к р а ї н у /Зі слова Проводу ОУН до укр. народу /
XX

МОЛОДЬ В АВАНГАРДІ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНО - ВИЗВОЛЬНОГО РУХУ.

"Україна завжди змагалась до волі" - так окреслив історичний шлях українського народу великий французький мислитель Вольтер ще перел 150 роками. І це твердження було правильним, бо не мало крові пролилось на чорноморських степах в боротьбі за волю і державу. Козаччина з Жовтими Водами, Конотопом і Полтавою - це велика епопея українського народу, що не вгравав у боротьбі за волю і незалежність.

Та ці слова безсмертного Вольтера ще більше ствердились нашим боротьбам нового періоду в історії України. Україна завжди змагалась і сьогодні невпинно бореться і змагається за свою волю і державність. На вітар цієї боротьби ще ведеться на життя і смерть, віддавав і віддає наш народ всі свої сили й здібності, віддавав те, що було на й дороще для нього - свою молодь, свій інтелектуальний потенціал.

Молодь у кожного народу завжди була передовою в боротьбі: на паризьких барикадах Великої Французької Революції першою з'явилася молодь, студентство Варшави, внаки зі сербських гір стояли на передових позиціях своїх національних революцій. У всіх народів першою лилася кров внаки, першими падали юні-молоді жертви, що захищали весь свій народ.

І українська молодь у національно-визвольній боротьбі стала на передові позиції, вона перша підняла скерваний прапор боротьби, не тільки культурно-політичної, але теж політично-збройної.

В добі всевладного панування марксизму в європейській opinio в російському суспільстві його варіацій, чи предвісників, нігілізму й духовної декаденції, кола й частини нашої суспільності підняли під цей шкідливий вплив, українська молодь знаходить свій шлях, творить студентські громади на політичних основах. Найясніше відзначувала в 1890 р. мету нашої боротьби, як здобуття Української Самостійної Держави, якраз молодь у товаристві "Тарасівців", що над могилою Тараса Шевченка запрягла вірність і відданість Батьківщині.

Наша молодь готувала в підпіллі те, що принесла Революція Народів 1917 - 18 рр.: розбиття тюрма народів - царської Росії. А у Визвольних Змаганнях 1917 - 21 рр. українська молодь відіграла теж велику роль, чи то в львівській народній армії, чи в рядах повстанчих загонів, або навіть в будівництві держави. Треба підкреслити факт, що навіть у великих державно-політичних діях молодь брала участь/делегати України на мирових переговорах у Бересті була молодь правники, що залишила аудиторії, для відповідальної державно-творчої діяльності/.

Ця молодь не була тільки солом'яним вогнем на манієстаціях перед Соціалістичним Собором, але українська молодь була тою, перша стала в обороні волі й державності. Коли на молоду українську республіку, проголошену незалежною в січні 1918 р. сукула з півночі навала більшовиків, то першими проти них виступили київські студенти. Курінь київських гімназистів, студенти університету та робітнича молодь на вістку, що червоні полчапа Муравйова переступали північні кордони, вирушила на оборону столиці і станиці Крути та стали до нерівного бою з німцями. 29 січня 1918 р. Україна віддала на вив-

тар волі 300 юнаків, що як хоробрі тернопільці залишили столицю.

Невідомі імена споміж нашої селянської, робітничої і студентської молоді густо переплітають героїчну боротьбу України.

А коли український народ знемігся у боротьбі й переважна сила ворога поклала кінець молодій Українській національній державі, то наша молодь навіть в умовах окупації, продовжувала боротись за незалежність. Партизанські загони в Україні ще довго не здавались червоному імперіялізмові і в рядах їх перше місце зайняла молодь.

Молодь не здавала своїх самостійницьких позицій боротьби, організувалась в підпільних товариствах СЛМ / Спілка Української Молоді/, Юнацтво ОУН /Організація Українських Націоналістів/, готувала кадри для революції. Молодь бойкотувала окупантські порядки в школах. Підпільний Університет, демонстрації, підрив комсомолу - все це робота українських підпільних організацій, що гуртувала в собі кращу молодь України, ідейних юнаків. Участь молоді в процесах СВУ, революційна робота західньо-української молоді, - це доказ живучості й жертвенності наших ровесників 20 і 30 рр. Павлукив, Матушевський, Білас, Данилишин, Ольга Басараб, - ось ті незабутні борці, кращі з кращих юнаків і дівчата, що їх породила українська революція і які стали надхненням до боротьби тисяч собі подібних.

Українська молодь в умовах окупації стала авангардом боротьби, ядром відпору, сіллю революції. Такою вона була і за нової німецької фашистсько-нацистичної окупації. Німецький милітаризм вивіз тисячі нашого квіту на каторжані роботи, але ця переважно селянська молодь не піддалась, вона боролась потайки, не боючись тюрем, концтаборів, невільничої праці. А та частина, що залишилась в рідному краю теж не прийняла ярма "герренфольку" не пішла йому на послуги, але активно виступила до боротьби. Українська молодь віднайшла своє місце в партизанських повстанчо-революційних загонах, а пізніше в лавах Української Повстанчої Армії, несучи помсту окупантові за зруйновані села й міста, за вбитих батьків і братів, за пограбовану в до, за поневолену Україну.

І сьогодні, коли наша ЛПА бореться з червоним звірем, проводить збройно-політичну боротьбу проти червоного окупанта, українська молодь виконує призначення бути авангардом боротьби, стоячи на перших позиціях. Її не вахають терор і переслідування, не сплять заслання і ростріли, не страшні їй Сибір і Соловки, бо вона знає, що їй призначення боротися й нарешті перемогти.

І не тільки бійці ЛПА, члени підпільних молодничих організацій юнаки-активісти, але вся наша молодь, навіть ті, що змушені бути в комсомолі, або Червоній Армії, твердо знають, що вони повинні боротися з ворогом, підривати ненависний більшовицький режим. Сьогодні вже вся наша молодь на різних землях на еміграції, твердо переконана, що тільки боротьбою українського і всіх поневолених народів зможемо розбити червону диктатуру й на руїнах її побудувати вільне незалежне життя всіх свободлюбних народів, самостійні, незалежні держави народів, що борються проти більшовизму, народів АЕН.

Українська молодь усвідомлює собі ще й те, що у цій вирішальній боротьбі вона повинна взяти передову участь, віддати максимум праці й жертвенності, що б стати гідними нащадками наших попередників, що визначили волю української молоді в національній боротьбі.

Молодь - авангард української національної революції. Цей авангард, тут на чужині об'єднується та гуртується в організації СЛМ, що б ідейно, духово і фізично підготувати себе до грядучих боїв за Українську Самостійну Соборну Державу.

С. Євгеніс.

Наша ідея Самостійної Соборної Української Держави вичаїсно живуча!

Молодь! В лавах СЛМ-у плачайте її, бороніть її, чинно змагайте до її здійснення! -

Б.Р.Боярич.

З А Я С Н І С Т Ь П О З И Ц І Й .

Факт створення Української Національної Ради є подією великої ваги. Може навіть дивувати, що він не викликав серед української еміграційної спільноти такого піднесення і ентузіазму як повинен був викликати. Це більше дивує, що в кругах тих політичних напрямків, які як здавалось, досі були прихильниками консолідації українських політичних сил, та ніколи не падали лайок на націоналістичний табір, який мовляв; утруднює створення українського політичного центру - чому власне серед них, є так помітна непевність а навіть недоцнювання вже dokonаного факту! Чейже тільки СГД, досі не задекларував своєї готовності до активної участі в УНРаді, а всі інші політичні партії, включно з ОУН/р/ визнали УНРаду та ввійшли в її склад.

Останні роки на еміграції, повні партійної боротьби і безплідних сварок, дали доказ, що українська політична еміграція, а особливо її провідна верства, хоруге на безліч еміграційних та партійних недуг і в багатьох партійні та особисті амбіції, засліплюють основну мету прийнятую українським народом, та паралізують працю визвольного-самостійницького табору, що тісно пов'язав своє існування і працю з волею українців. Є якою впертістю і засліпленою партійною зайістю, велася і ведеться акція поборовання революційно-визвольного проводу УГВР, та її Представництва за кордоном. Чи така ворожа і негативна постава українських партійних кругів до УГВР оправдує себе, оцінить сам український народ який же в той самий час під керівництвом УГВР бореться проти червоних окупантів на землях України. Є зовсім річезрозумілов, що визнавати УПА, а не визнати Голоскокомандувачого ген. Т. Чупринку - є найбільшим абсурдом. Знова визнавати ген. Чупринку а не визнавати УГВР, якої головою є ген. Т. Чупринка, це означає руководитись не інтересами українського народу але власними амбіціями та партійними інтересами. На них хоруге, передовсім ті, які вже давно відірвані від життя і визвольної боротьби рідного народу, та не можуть погодитись з фактом перед яким їх ставить воляча Україна. Коли проаналізуємо міжпартійні тертя останніх років на еміграції, мусимо з прикритістю ствердити, що в українському еміграційному політичному житті, провідні верстви еміграційних кругів не здали іспиту, не зроблено всего чого треба було і що можна було зробити для української визвольної справи. Наші політики були надто заняті своїми партійними чи особистими справами і не спромоглися на одностайний виступ перед західним світом, чого чекає до сьогодні воляча Україна. Велась завзята дискусія, за програми, "уряди", за "соціалізмами", "демократію", за державний устрій, за те хто має право репрезентувати Україну на Батьківщині і за кордоном і т.п.-але не виявлено настільки доброї волі, щоб понад власні і партійні інтереси, спрямувати, всі свої сили до активної участі в боротьбі за Вільну Українську Державу. Не Край для еміграції, але українська еміграція для Краю, зобов'язана працювати та нести поміч рідному народові, що в останніх роках в боротьбі за волю, ні на хвилину не зазнав відпочинку. Як активною і посиленною є визвольна боротьба українського народу на землях Батьківщини, так не менш активною і посиленною мусить бути визвольна праця української еміграції поза межами України. І про це мусять пам'ятати не тільки народні маси, але передовсім ці політичні круги які відіграють або намагаються відігравати якунебудь політичну роль в українському житті. Хоч українська еміграція "розцвіла" народженням, то "колискою" народження, однак мало серед них нашлось таких, які замість різних "соціалізмів" і партійних догм, поставили ясно і конкретно справу визволення України. Які були їх цілі і на якому ґрунті творились ті партії, найкраще нам говорять роки чи місяці їх діяльності, а передовсім ставлення до голосу і вимог революційної України. Чотири роки намагань, найти спільну мову між українськими еміграційними партіями-з одної сторони, та визвольного-революційним табором з другої сторони, не принесли бажаних успіхів.

Деякі партії воліли творити нові бездушні тіла як нап. КУК, щоб представити його Закордонному Представництві УГВР /чи це було потрібне для визвольної справи, чи цілей цих партій, що поборювали УГВР?/, які виявили настільки патріотичних почувань щоб знайти спільну мову з революційно-самостійницьким табором, та спільно з ним створити репрезентаційний політичний центр. Революційно-самостійницький табір, а в основному ОУН під проводом С. Бандери, не тільки на Батьківщині але і на еміграції, має за собою переважачу зорганізовану більшість українського громадянства. Визнаючи УГВР за Представництво Воввчої України, самостійницький табір мав завжди піддержку широких народних мас, включно з героїчною УПАрмією.

Однак цей факт, не вистарчав для різних малочисельних еміграційних партій та угруповань, чого доказом є безуспішне намагання в останніх роках створити Закордонне Представництво.

І щойно тепер досягнуто бажання української еміграції та створено УНРаду як Закордонне Представництво. Головна заслуга в цьому ; це гідна постава Організації Українських Націоналістів /р/, яка в ім'я загальної визвольної справи, пішла на зустріч меншості. І тут власне находимо ще один яскравий приклад, національної гідності та високих Ідеалів ОУН/р/, що в безвихідному сліпому положенню консолідації українських політичних сил, виявила найбільше зрозуміння, доложила найбільше зусиль і доброї волі, коли зважити, що ОУН/р/ є одиноком що не затратила органічного повязання з Краєм, кї під сучасну пору разом з УПА - є речником визвольної боротьби. Тим ОУН/р/ дала ще раз доказ, що бореться не за владу, міністерські теки і т.п. але за саме існування українського народу і його Самостійну Соборну Українську Державу, та що, не партійні інтереси, а інтереси українського народу були одиноким чинником, що диктував їй прийняти участь в УНРаді, щоб тимсамим довести до створення одного Політичного Центру, та заставити всі українські політичні партії, замість внутрішньої партійної боротьби, віддати свої сили для визвольної справи українського народу.

Може постава і заняті позиції ОУН/р/ в УНРаді, не всіх задовольє, дехто хотівби бачити щоб ОУН/р/ прийняла без застережень склад й структуру УНРади і Виконного Органу, та відкликала своє дотепершнє ставлення до УГВРади як до Революційно-політичного Проводу Воввчої України. Але нам здається інакше; тільки гідна постава революційної ОУН, свідчить про це, що УНРаду не чекає неfortunна доля КУК-у. Занимаючи свої позиції в УНРаді, ОУН/р/ заявила що: "Ми будемо ршучо і безоглядно настоювати на тому, щоб Національна Рада якнайкраще виконувала свої завдання, і будемо брати активну участь в її творчій роботі". Є ще дуже багато до побачання, зроблено тільки перший але основний крок, що веде до координації дій всіх політичних партій в ім'я визвольної справи. Тепер всі політичні партії, які ввійшли в склад УНРади, своїми чинами докажуть, чи їх єднали інтереси власних партій, погоня за "урядами", чи це був дійсний вияв доброї волі і принципу змагання за Вільну Самостійну Українську Державу. Позиції ОУН/р/ є ясні, ми хочемо бачити щоб консолідаційний центр, яким стала УНРада, був побудований на засадах народоправства, щоб став речником і реалізатором інтересів такої чи іншої партії, але прагнень українського народу, та політично-активної української еміграції за кордоном. Зважасмо що: "вся політично-активна еміграція є закордонним представництвом, реалізатором змагань і волі українського народу і вона як цілість творить такий центр і дає йому мандати" /Слово....-С. Бандери/. ОУН/р/ не могла взяти активної участі в Виконному Органі, якого структура і склад покищо не пристосовані до сьогорднішніх потреб визвольних змагань і актуальних завдань закордонної самостійницької політики. Не бачимо в ньому фактичного відношення політичних сил які репрезентували б політичну волю і бажання цілої політично-активної еміграції. Тому змагатимемо, щоб Виконний Орган був дійсно переформований, оновлений та побудований так, як цього вимагає українська політична дійсність, згідно з вимогами української визвольної справи.

"Ми входимо до Національної Ради з виразною метою: докласти всіх старань, щоб вона і цілий еміграційний Державний Центр були дійсно

такими, виконували таку роль й вели таку політичну роботу, до якої обов'язку їх позиція, що її вони займають. За це, за правильну визвольницьку акцію будемо змагатися послідовно і не поступливо як на Форумі Національної Ради, так і в своїй широкій політичній діяльності серед цілої еміграції" /Слово-С.Бандери/. Своїм занятим в Національній Раді становищем, ОУН/р/ задекларувала своє відношення до Політичного Проводу Визвольного Руху на Україні - УТВР, і вважає що в існуванні обох Політичних Центрів, не має і не буде суперечностей, якщо тільки НРада займе відповідне становище до УТВР як до революційного центру на Рідних Землях. Діяльність одного і другого політичного центру, повинна взаємно доповнятися, підсилювати себе, йдучи по генеральній лінії української визвольної політики та творити разом гармонійну цілість. Різниця тільки в цьому, що, УТВР діє на Україні як підпільно-революційний Політичний Провід визвольної боротьби, а УНРада концентрується на справах і питаннях закордонної політики, яка очевидно повинна бути пристосована до завдань Політичного Центру за кордоном, який базуватиме свою діяльність на визвольній платформі вільної України. За ці принципи у відношенні одного і другого Політичного Центру, з окремими завданнями але однією визвольною платформою, ОУН/р/ буде змагатися на Форумі УНРади, щоб довести до дійсної консолідації українських самостійницьких сил в країні та на еміграції. Ціль і завдання цілої політичної української еміграції, і Політичного Закордонного Центру, може бути і мусить бути, тільки одна: служба визвольним змаганням України. З цього шляху ми не сміємо збитися, і не зібється кожний той, що справу визволення України ставить понад все!

А. Шалфія.

УКРАЇНСЬКЕ ЖІНОЦТВО - ЦЕ ВАШЕ ЗАВДАННЯ!

"...Ми стоїмо на становищі, що українське жіноцтво є рівноправним і рівноправним чинником української нації і у національно-революційній боротьбі. Тому ми звертаємо увагу на організацію і суспільно-політичну організацію українського жіноцтва, на його підготовлення не лише до технічної роботи, але і до ширшої суспільно-політичної, революційної, виховної, громадської і пропагандистської праці"... /ОУН, її позиції і завдання на еміграції/. Глибоко вдумуючись в вище наведене, ми безсумніву констатуємо, що перед нашим жіноцтвом на еміграції, а в першу чергу перед членками ОУН стоять надзвичайно серйозні і відповідальні завдання і обов'язки перед революційною Батьківщиною. Але ці обов'язки накладають на наше українське жіноцтво на еміграції певні завдання на еміграційному відтинку всієї нашої праці. Тут ми не будемо посилатись на героїчні чини й діла нашого жіноцтва на рідних землях в боротьбі з жорстоким окупантом. Вони завжди служитимуть нам прикладом лицарства й самопожертви. Але в нашій праці ті приклади лицарства й самопожертви повинні стати рушійною силою, яка мусить двигати наше жіноцтво на еміграції до виконання своїх обов'язків перед вільною Україною, одухотворювати нас, давати правильний підхід і постанову до змісту нашого життя, яким є боротьба за Самостійну Соборну Українську Державу.

Одним з першочергових завдань нашого жіночого членства-це бути прикладом в нашому еміграційному житті для українського жіноцтва на еміграції та стримувати й усувати ті негативні явища, які поступово набирають свого розмаху в українському суспільстві. Такими негативними явищами є побутове життя, що у деякого йде по скривлиному річці. В той час як мужеський актив в більшій мірі приймає участь в суспільно-громадській праці, більше є рухливий, зацікавлений і працездатний - цього якраз не можемо нині ще на жаль ствердити про жіноцтво. В житті ми знаємо, що жіноцтво, як правило, більше ушляхотнює ті чи інші й явища, підходить до справ більш поважно й вдумливо, критично й сумлінно розглядає найменші негативні прояви суспільного чи індивідуального життя. А це в свою чергу не дає розростатись та поширю-

в'яється явищем морального розкладу, неетичності і т.д. Отже наші членки мусять зрушити все наше жіноцтво на боротьбу з марнотратством, пияцтвом, картярством, екзотичними альцями під музику дивно застарілих мелодій "На сопках Манджурії" чи "Над волнами" в смердочім, просякнутім алькоголем, випарами і т.п.

Наше суспільство мусить по тяжкій праці корисно й цікаво бавитись, не перетомлювати себе задушливою атмосферою, витрачаючи при тому останні заощаджені пенси на даремно. Коли над суспільством розпочинають домінувати явища морального розкладу, таке суспільство робиться невідпорним на труднощі еміграційного життя, а в решті зтирає своє національне обличчя, заломлюється духом і являє з себе сіру безвартісну масу, не здібну стати в обороні власних національних позицій на користь Батьківщини.

В своїм "Слові до Українських Націоналістів - Революціонерів за кордоном" Степан А. Бандера сказав: "За кордоном немає властивого нам середовища безпосередньої боротьби, немає безпосередньої зустрічі з ворогом. Але той ворог є і тут, він діє проти нас. Тільки невидний, укритий. І тут треба з ним боротись. Не тільки боротись, а треба знищити його дію, його шупальця, якими він намагається обплутати й задавити українське самостійницьке життя".

Цими словами сказане все. Ворог нашої України використовує все, що буде роз'їдати й розкладати здоровий організм еміграційного українського суспільства, щоб застрикнути йому смертельну хворобу. Одним з таких хворіб є побутовий ненормальний стан життя. Вода наплин ворогові—коли українське суспільство замість створення, розгорнення й поширення культ. освітньої національної праці утоне в побутових дрібничках життя, в пияцтві, марнотратстві, моральному розкладі. Для ворога тут є дуже широке поле діяльності. Не мусимо забувати, що більшовики великі спеці деморалізувати суспільство. А цю деморалізацію вони робитимуть, чи роблять нашими ж руками, використовуючи слабших духом. Нам потрібно гартувати свій дух для великих подій, одноразово створивши та зміцнивши власну матеріальну базу. Як щоб вся українська еміграція мала міцну матеріальну базу, ми можемо з певністю ствердити, що наша визвольна українська справа не виглядала б так, як вона виглядає сьогодні. Отже розбудова матеріально-міцної еміграції є одним з чергових і відповідальних наших завдань, у якому українське жіноцтво повинно відіграти першу роль. І то, хто а наше жіноцтво в першу чергу повинно розпочати заощадження, бути розсудливим в витратах, охайним в житті, прикладом для інших. Ми не порушимо тут тих політичних завдань, які ведуть і повинні вести наші членки серед українського жіноцтва. Вони самозрозумілі і нагадувати про них, чи повторювати тут їх ми не будемо. Бо само собою є зрозумілим, що наші членки, працюючи серед цілого українського суспільства завжди мають своїм завданням предиявати всі сили до самостійницької закордонної акції, на користь визволення України. "Цілість еміграції, всі її організовані чинники несуть опільну відповідальність за закордонну роботу. Нам треба розбудувати, підносити це почуття обов'язку, мобілізувати всіх до дії. А передовсім мусимо зробити все можливе, щоб ціла еміграція, всі її частини почували себе за "язаними з боротьбою на Батьківщині. Не треба промовчувати, замазувати фактичного стану на рідних землях, як виглядає там боротьба, які сили беруть в ній участь, яка є ціла визвольна-революційна формація" /Слово до Українських Націоналістів - революціонерів за кордоном". Степан А. Бандера/.

З цих слів чітко й ясно видно наші завдання на чужині, для всіх членів ОУН, в тім числі і для членок. Але одночасно з тією працею мусимо проводити й іншу корисну та важливу працю для нашої справи, а такою працею є якраз те, про що говориться в цій статті. І заклинаючи цю статтю мусимо сказати тимиз словами Степана А. Бандери: "Не зб'ється з дороги той, хто кожний свій крок орієнтує на фоновку візволлення України, хто в кожній справі, в усій ситуації кермується одним мірком: до і наскільки корисне визвольній справі".

Завданням українців - воєків на чужині - не тільки вишколюватися та виховуватись в воєцькому дусі, поглиблюючи власні військові знання, не тільки довідуватись про політичну та збройну боротьбу УПА і цілого українського народу на рідних землях, але й гуртуватись українцям - воєкам на чужині довкола одної основної ідеї - збройної боротьби за Українську Державу...

Ідея боротьби за Українську Державу, яку ми ставимо в основі нашої воєнної доктрини, є тою рушійною силою, що нашим побратимам на рідних землях наказує зі зброєю в руках захищати права українського народу на його суверенне державне життя перед винишувальним ворожим московсько - большевицьким наступом; а українським воєкам на чужині, та сама ідея наказує постійну готовність по наказу керівних органів революційно - визвольної боротьби включити себе у велетенський збройний змаг...

Основній ідеї боротьби за Українську Державу підпорядковуємо все те, що може нас різнити і ділити - світоглядіві чи релігійні переконання, наше територіяльне походження чи групову, партійну приналежність. Всі ці речі - це справи другорядні в нашому сучасному положенні, не суттєві. Без вибореної Української Держави вони не мають ніяких основ для існування.

Сьогодні йде ворожий наступ на всіх українців і кожного зокрема не тому, що він вірний чи невірний, інтелігент, селянин, чи робітник, демократ, соціаліст, націоналіст чи монархіст, наддніпрянець чи наддністрянець, але виключно тому, що він у к р а ї н е ц ь. Наша боротьба не ведеться за таку чи іншу Україну, за владу такої чи іншої партії, але за саме існування українського народу і його Суверенну Державу.

Ми виключаємо хворобливе політиканство в організації і в праці українського воєцтва на чужині, а крім ідеї збройної боротьби за Українську Державу об'єднуємо елементом уважасмо побратимство зброї, яке творить нам мости і далеке і близьке минуле, затиснує тверді воєцькі вузли з сучасним та кладе шляхи у прийдешнє цілого нашого народу. Ми не хочемо цим сказати, що воєки - українці мають бути аполітичною механічною масою. Український воєк є таким самим громадянином України, як кожний інший українець і тому вільно йому визнавати такий чи інший світогляд, признавати такі чи інші партійні - політичні програми, не суперечні з основними ідеями визвольної концепції та боротьби.

Українець - воєк - це в нашому розумінні, свідомий своїх цілей і завдань боєць, що в житті і діянні національної спільноти визнає ієрархічний порядок вартостей, саме те, що в партійно - політичному суперництві призабувається, або ще частіше тенденційно та пристрасно переставляється і переміщується.

Боротьбу за Самостійну Соборну Українську Державу ведеться, пера усього на Україні. Так завжди було й буде, що українці боролися і будуть боротися на своїй землі за свою Державу, аж доки цієї Держави не виборять. Але так, як на Україні існує один протибольшевицький блок, так і нам на чужині треба в цей фронт включитися, бо ворог є і діє також на чужині. І ворог мусить це відчутти, що де б він не зустрів українця там зустрічає українського бійця - самостійника.

/І.М.Коваленко. За єдине військове керівництво у визвольній боротьбі українського народу/.

Г.С.

СТРАТЕГІЧНІ І ТАКТИЧНІ ПІДСУМКИ
/За книжкою ген. Фуллер: "Друга світова війна 1939-45р."/
/Продовження/

ПІДВІЙ ЗАХОДУ.

Стратегічно підвій був необхідний перед зворотом на схід проти Росії для зредукування війни до операцій одного фронту.

Францію можна атакувати непосредно, Англію-з огляду на географічне положення-еліминувати. Оперуючи з норвежського і французького побережа проти англійських шляхів заосмотрення, бльокадов Англійського Каналу і північного моря буде можна Англію склонити до мира.

ЗАХОПЛЕННЯ НОРВЕГІЇ.

Захоплення Норвегії було першим кроком Гітлера до опанування заходу. Почалося вмаршем німців до Данії досвідком 9-го квітня 1940р. з рівночасним висадом повітряним і морським в кількох важливіших точках Норвегії. Ця коротка кампанія була одна з більше сміливих і очайдушних воєнних операцій в історії.

Перший приклад стратегії Гітлера в практиці: "Чому я маю деморалізувати ворога військовими засобами, коли я можу зробити це ліше іншими способами".

Тактично та кампанія виказала, що ршавча в битві є скорість нападу а не величина сили всаджена в дію. Сама скорість фізично не нищить, але вона морально убезвладнює.

По виконанні першої половини проблеми прийшла на чергу друга половина: заняття Франції.

УПАДОК ГОЛЯНДІЇ І БЕЛЬГІЇ.

Франція могла бути до осягнення шляхом через Голандію і Бельгію. Цей маневр уникає чолового наступу на лінію Мажино. План опрацьований генералом фон Маніайн був рухомою операцією Арґела. Вона полягала не на окриленні ворога і звиванні його лівого крила до середини, а на зовні. Ціллю було пробиття фронту ворога при рівночасному оперуванні проти тилу ворожого правого крила.

Кампанія проти Голандії і Бельгії тривала кілька днів і була прикладом тактики убезвладнення а також прикладом, показом співдіяння спадунів з елементом руху.

Цікавий спосіб опановування: перші атакували бомбовики довкілля зі середньої висоти лету в цілі заглушення протилетунської артилерії. Дальше налітали стромовики і боеві літаки зі скорострїлами, котрі придержували оборонців в сховищах. За ними слїдували спадуні нагло скинені на летовище.

Новим методом боротьби здобуто мости і кріпості. Військо на ширяках причалувало коло мостів і заскакувало відділи охорони мостів.

Тов методом був знищений зі сильніших фортів /після опинії знавців не до здобуття/-Ебен-Емель. Кілька ширяків зі 120 німців осіло в сумерку неспостережено на верх цього форту. При помочи мін і огнеметів їм вдалося вибити з дії артилерійські уладження цього укріплення.

УПАДОК ФРАНЦІЇ.

Рушивши через Бельгію німці вже 12-го травня почали вліти коло Седану, в котрий кинули значні панцирні і змоторизовані частини. Добувши, проти наступ продовжували в двох напрямках: 1/на захід-до моря, в цілі відрізання армій в Бельгії від головних сил в Франції, 2/на полудне-до Альп в цілі відрізання золог лінії Мажино від коменд і сполук, що в глибині крає. Перша операція закінчилася здачею бельгійського-французьких армій 28-го травня і евакуацією британського експедиційного корпусу, "чудом з Динкірк". Ціла французька кампанія закінчилася капітуляцією дня 25-го червня. Та кампанія є найбільше повчаче з цілої війни і показує:

1/Війна і політика.

Коли політична ціль є конструктивна а не деструктивна, війна є інструмент політики може оплатитися високим доходом. Вишавчи на боці моральні огляди, воєнна політика Гітлера полягала на конструктивізмі. Його мета була економічна-Його противників

наємність ідеологічна-знищення одної політичної віри. В тій кампанії знаходимо мале знищення економічних засобів противника і малу втрату життя німців і ворога. Мотив не був альтруїстичний, але чисто самолюбний: зробити мілітарний підбій безпосереднім доходним методом. Німці dokonали цього незвичайно низькою цифрою втрат людей. 1/3 третину менше, як британські втрати в битві під Сомме 1916р./

2/Стратегія знищення.

При сприятливих умовах, перевага стратегії знищення, над стратегією вичерпання неоспорима.

Французи трималися старої теорії сталих фронтів і не бачили, що панцири і літаки їй цілковито змінили. Заховані за лінією Магінто передали ініціативу в руки ворога. Гітлер міг вдарити де і коли хотів а також якими силами. Французи не усвідомили собі, що стратегія чи тактика оборони, чисто знищення чи вичерпання, мусить бути динамічна. Вони плянували нерухому війну а не війну динамічної стійкості. Вислід: раз їх фронт був проломаний то їх мораль була заломана.

3/Тактика скорості.

Стратегія знищення вимагає тактики скорості, в котрій розгін першого удару є утриманий постійно аж до досягнення цілі. Лорд Горт пише: Скорість, котру ворог розвинув в проломанні фронту, його охота ризику, використання кожної вдачі проявилася в більших розмірах як в попередніх кампаніях. Німці наступають не лиш панцирами і моторизованою піхотою, але всім. Це неособова воєнна машина, що біжить безперерви і видає як самоходовий промисл в Детройт. Це була організована скорість, котра була тасмницею. Не лиш різні роди зброї були організовані до розвинення скорості, але також були організовані різні служби до утримання і налагодження скорості. Дальше тактика скорості полягає на часті а не ужитті огня. Німці очищували дороги скорострільним огнем а не бомбами, щоб не нищити доріг.

4/Співділення середників.

Тактика скорості вимагала співділення всіх родів зброї, зброї і середників так, що найбільше ударна сила може бути зосереджена в точці удару. Чолове знадобя скорості є літаки і танки. Німці злучили свої сили, французи і британці-ні. Їх повітряна сила була осаджена для стратегічного бомбардування. Німці розуміли, що скорість удару вимагає зосередження ударної сили в точці зудару а не в точках вихідного становиська, котрі цій кампанії лежали сто або двіста миль поза фронтом. Через це бомбардування головної операційної полоси Гур-не зменшило скорості німецького наступу. Німці ужили літаків як літавчі полеві армати в розчисленні на їх скорість, рухливість і можливість нечаяного встравання. Вони могли спаділати стисліше і безпосередно як полева артилерія з панцирними силами. Німці подвоїли скорість танків через звязання в дії стромових бомбовиків. Лорд Горт пише: Командир мусить мати в своєму розпорядженні боеві літаки до звязання і атакування ворога... Вдачна операція на суші полягає більше чим колись на тісному співдіянні між літаками а ввійськом на землі.

5/Розстрій команд.

Кінцева ціль цієї тактики є більше психологічна як фізична, іменно розстрій духа ворога для дезорганізації його тіла. На кождім фронті відтинку німці розвинули операції осягаючи стратегічні точки осередки сполуки, мости. Це було поголовною першою метою а не захоплення ворога. Операючи в заді в полосі команд і служб поступенно паралізували всякий опір. Так позбавлені проводу і засомотренія французькі всяки попадали в руки ворога відділ за відділом.

7/Приготова середників і воля побіди.

Бодні політичні, стратегічні, тактичні, адміністративні приготування не мають вартості якщо народ і збройні сили не мають боевого духа і впертості витривати.

Французи були приготовані до війни, але їх приготування не відповідали типови війни в Віку скорості. Дальше оборонний дух без сумніву зменшував їх боевого духа. Загальне зіпсуття, в котре вони попали був найсильнішим чинником в їх поразенні. Не мужі з Віши, а люди з "народного фронту" зрадили Францію.

БИТВА ЗА БРИТАНІЮ.

До побідах на заході все таки лишався осередок тяготи війни - британські острови. Мирна оферта не була прийнята. Війна ввійшла в довгу фазу на вичерпання. Битву за Британію програли німці не через перевагу британського літака і літуна над німецьким ані не через застосування радару, але через фалш теорію Доугет про повітряну перевагу. Ще раз історія показала, що як що після бомбардування не слідує безпосередньо напад, висад або заняття, деморалізація, котру воно приносить - часове і помимо фізичного знищення повторювані бомбардування стають чимраз більше морально без вислуду. Не менше важним є кілька тактичних лекцій: Оборона має свої основні користи, котрі збільшуються з віддалю між напасником а ціллю. Далекосяжна повітряна війна між далеким і самовистарчальним противником буде мати в висліді гру не до виршення. Ту лекцію втратила брит. повітряна сила і держалася стратегічного бомбардування. Це не лиш продовжило війну але рпивело до "мира" дуже непоплатного для Британії і нечасного для цілого світа.

ПІДБІЙ ЮГОСЛАВІЇ І ГРЕЦІЇ.

На весні 1941р. приступили до Пакту Трох Ромуля, Болгарія і Югославія. 27 березня ген. Сімович зірвав пакт і зв'язався з Совітами. 6 квітня німці вдарили рівночасно на Югославію і Грецію. Перед югославами стояло в так короткому часі дві дороги: оборона цілого краю або відступати на полудне в гори. Друга дорога була більше надійна, але вона означала покинення хорватів і словенців. З політичних оглядів прийнято першу. Неунікнимий вислід: чотири югославські армійські корпуси попали в пастку. В правдивій операції канни або крила югосл. армій були звинені до середини. Здача наступила в околицях Сараєво в 17 квітня.

В Греції ген. Папагос ршив боронитися на лінії Метаксас. Головна сила грецької армії /14 див./ стояла проти Італійців в Альбанії, три і пів на лінії Метаксас і британський Корпус Вільсона в резерві в околицях Олімпу. То розположення використав полковий маршал Лішт 1/проломанням центру альянтів і відрізанням грецьких сил в Альбанії 2/проривом лінії Метаксас в провалі Рупель і відрізанням греків в східній Македонії 3/рівночасним рухом колами гори р. Струмица а опісля доли р. Вардар для закличення Сальоник. Лішт рушив чотирима мрторизованими кольонами з Болгарії, дві на захід луком через вгроз. Македоню завернули на полудне, перейшли провал Монастир і Фльорна та змусили до здачі гр. армії в Епірі, дня 21 квітня сфорсували канал Коринт в Патрас і заняли Коринт. Дві інші кольони виконали завдання як під 2 і 3. Сальоніки занято 8 квітня в Аteni 27. Британійці відплили з Дінкірки стративши весь тяжкий виряд.

Знова та кампанія виказала перевагу ліпшого летунства, сильнійшого панцира і перевагу обидвох злучених разом в одну ударну силу. Німецькі повітряні напади були дуже інтензивні, бо вони починали узивати занятих летовищ в протягу пару годин. Вони були здібні заосмотрити ті передові бази персоналом, паливом і амуництвом при помочі перевозових літаків.

ЗДОБУТТЯ КРЕТИ.

Найбільш надзвичайна і футуристична кампанія з цілої війни почалася 20 травня і повітряним висадом на острів Крету. Британійська обсада під командуванням ген. Фрейберг розміщена в чотирох точках Геракліон, Суда, Ретімо і Малеме - без прикриття летунства. Напад був заскоченням головно через свою силу. Маршал Лішт узив до висаду трох сил: 1/висадний корпус зложений з двох гірських дивізій 2/Допоміжні повітряні сили 3/Перевозова повітряна фльота 6-7 соток літаків. В 8-ій рано під прикриттям тяжкого бомбардування, велика скількість спадунів була скинена близько Малеме і 50-100 ширяків причадило на летовище. Це заскочило британців, бо ті ширяки могли осидати на звичайнім полі і несли в собі 20-30 воєків-ковдів. Один тяговий літак голубав яких 5 ширяків. Слідували висади в трох інших точках. Разом висадилося яких сім тисяч німців. В протягу 21-22 напад був посилений. Сотки ширяків причадило в Малеме хоть летовище було

під артилерійським обстрілом. Вночі німці пробували морського висадку на маяках, але були відбиті британською флотом. При тому від повітряних нападів британці втратили два кружляки і чотири винищувачі. В Ретімо німці були знищені при допомозі кількох панцирців. До 26-го до 20 тисяч німців висадилося в околицях Малеме а 28-го італійці з Додеканезу в околицях Сітія. До 31-го британці евакуювали 14 580 вояків а около 13 тисяч втратили. Німці втратили за брит. даними не менше як 12-15 тисяч переважно забитими.

Повітряний напад на Крету в своїй скайдушності стоїть на чолі всіх операцій війни. Нічого подібного не пробовано перед тим антиопієла. Це не був повітряний напад, але напад виконаний з повітря. Висадна армія переведена повітрям а не морем чи на суші. Дальше кампанія не була ршена в повітрі але на суші і то без оухопутної армії. Хотъ без володіння в повітрі напад не вдався б, то його знаменнов цікою був перевіз повітрям: рух армії повітрям і так покинення рухів дорогами, залізницями по земеллям. Як битва під Камгре була першою сього рода, так та кампанія вказує на революцію в тактиці.

Напад на Крету удався через 1/подиву гідну організаційну здібність німців, 2/рівноз через брак вдумливості у британців.
/закінчення слідує/

О.С.

Я Б А Ч И В П Е К Л О .

/уришок/

Увечорі, вийшовши на харківському дворці з поїзда, я неначе вчадів. На дворці я побачив страшних людей...неземних людей...Ви чуєте? Люди з обличчям що нагадували печені яблука. Це переважно були молоді люди і діти. Вони стояли на товстих опухлих ногах, як на тумбах. Не вірите? Я вас розумію...Це треба бачити! Але я бачив...на власні очі бачив, -Бог мені свідок, мільйони моїх земляків на батьківщині й десятки тисяч на еміграції. Це був голод. Це був апокаліптичний тисяча дев'ятсот тридцять третій рік. Це був рік могильник, що холодною жорстокістю згріб сім мільйонів українців у могилу...

Боже. Чи це сон? Я ж у чора був у Ленінграді. Я ж там бачив повноповнісенські магазини крайського пшеничного хліба...Ось чому так задібно їли його українці. Ось що їх загнало на чужину.

У дворці за цими живими трупами польовали енкавидисти. Горнули їх до купи, кудись вивозили. Ті з збайдужнілими обличчями сунулися, але в дворці з'являлися нові, неначе вони падали з неба.

Я сумно йшов майданом. Ці нещасні люди перегороджували мені дорогу. "Товаришу", лементувала опухла жінка, загортаючи в кожух дитину. "Дайте хліба...Бога ради...Не мені...Я вже наїлася, дивіться...Дайте дитині...Й-Богу воно вмирає..."

На розі коло комфортабельного ресторану якесь українське дрантиве малена в угоду советським вельможам намагалася співати по-московському:

"Тьоточки-дядьочки. Дайте копєечку на кусечечок хлєбуша."

По вулиці люте гарчали закриті авта. Вони, як шулки, несподівано хапали цих людей і несподівано зникали. Я довідався пізніше, що ті "чорні ворони" вивозили нещасних далеко в степ і скидали їх в снігу. Вони там замерзали...

В цей час поблизу дворца в фантастично багатому магазині з назвою "Торгсін" ви могли дістати за золоті п'ятірки, золоті обручки і зуби, за долари, стерлінги, польські золоті все, що є на світі. Це багатство було виставлене на вітринах, під якими вмирали голодні українські люди. За золото й валюту ви могли також дістати найвишуканішу їжу й трунки в "Красной гостинице" й "Асторіі".

Я напів божевільний пішов до гостелю і просидів в холодній кімнаті до ранку...

На другий день, приховавши своє соціальне походження, я влаштувався редактором харківського радіокомітету. Радіокомітет містився в православному Соборі. Я дістав 275 карбованців на місяць і за ці гроші викупував щоденних 400 грамів хліба на картку, а решту віддавав

за хліб на чорному ринку. В ті дьявольські дні я платив від 30-40 карбованців за кількограм глиняного, наполовині з землею й госткими хліба. Я буквально голодував, у мене постійно з рота котилася сліна. Але справжні голодні мене вважали за аристократа.

Мені лише щастило наїстися, коли відбувалися сесії і з "їзди в палаці Всеукраїнського виконавчого комітету. Журналіст Радіокомітету заходив з перепусткою в середину більшовицького "парляменту", швидко нажерався, виходив і передавав перепустку іншому голодному колезі, що, як кіт, нікав під стінами палацу. Так по черзі падалася вся редакційна "братія". Ці дні були для мене казкові, але вони приходили рідко і тревали недовго. Скоро вони зовсім зникли, бо комуністична партія примусово випровадила всю інтелігенцію на постійну кампанію. Я, знаючи, що діється в українських селах, їхав неохоче. Але те що я там побачив, перевищило всі мої припущення й здогади...

Це було якраз на провесні, коли під зчорнлим снігом плила вода. Два сухоребрих клячі привезли мене в село Кобзівку на Красноградщині. В цьому, колись гарному й багатому селі, було тихо й безлюдно, як на цвинтарі. Ні людей, ні собак, ні котів, лише над селом ширяло і зловіщо крижало гайвороння. За увесь день я побачив лише голову сільради, голову колхозу і двох чи трьох партійно-комсомольських активістів.

"А деж люди?" спитався, немовби нічого не знаючи.

"Сидять в халупах...лодирі" сказав мені двадцятип'ятитисячник родом з Тули, -голова місцевого колхозу...Але вони будуть працювати."

Надвечір я пішов по селі. Усі двори були без огорож, у багатьох хатах вікна на хрест позасивані дошками. Я зайшов до однієї хати. З цієї темної хати вдарило задушливим повітрям. Навколо мене лежали покотом опухлі мешканці. Старі й малі...Вони ледве говорили... Я знав, що з ними, але всеж таки спитав:

"Що з вами, люди?"

З печі столітній дід зиряв мене повними очима дити.

"Що?" у нього від кашлі закипіло в грудях. "Ви ще питаєте, троди?! Ви ж все повимітали...Навіть з шклянкою гороху і квасолі висипали. Щоб вам кишки повівертало! А тепер-до з вами-питаєте? Але нас не візьмете. Здохнемо, а до колхозу не підемо!"

Що я йому міг сказати? У мене бризнули з очей сльози, я, як побитий пес, вискочив з хати...

Ця страшна хата з живими трупами і столітнім бунтівливим дідом не дала мені спокою. Я два дні не знаходив собі місця, і десь другого дня ввечері, коли стемніло, крідькома зайшов до неї. Увійшовши, сказав-добрий вечір. Тихо...Я привітався вдруге і спитав чи є хто в хаті. Знову тихо...Я запалив сірник...Трупів. Повна хата трупів... На печі заковані дід. На лежанці заколюбли два хлопчики. На ліжку -чоловік з вишкіряними зубами. На долівці з маленькою дитиною мати. Обличчя перекошене, немовби вона послала прокляття і так застигла. Я з жаху застогнав. За кілька хвилин я говорив з головою колхозу Ігнат'євим.

"Там люди помирали", сказав я. "У маленькій хатині біля греблі".

"Ну і що?"

"Їх треба поховати"...

"А тобі що, -їх жаль? І нехай їдять їх червоні-тих буржуаї."

У ранці я їх повіягаз за ноги до льоху і завалив землею. На другий чи третій день після цієї події, з елеватора привезли підводу відстягнутого від шениці кукіль і дикого горошку, змолоти, напекли чорного, як вугля хліба й стали видавати людям, що вийшли до колхозу на працю. Мало-по-малу до колхозу потягнули й ті, що вижили живими, бо свідомо смерть від голоду була страшніша від колхозу.

У ці дні в Москві на партійному з'їзді Сталін проголосив, що в колхозах "жити стало краще, жити стало веселіше" і дозволив продавати в українських містах хліб по комерційній ціні. Ця ціна перевищувала карткову вдесьтеро. Арифметика комерційного хліба була така. Кола карткову платила колхозові по 70 копійок за пуд хліба, а комуністична партія платила колхозові за кількограм житнього хліба. Але голодні за в колхозника по карбованцю за кількограм житнього хліба.

колгоспники в пошуках цього хліба загاتیли всі міські вулиці.

В дні холодні дні, селяни цілі тижні вистоявали за кільограмом хліба, бо більше одній особі не давали. Люди, як тіні, снували по місту з числами, написаними крейдою на плечах. Ці числа доходили до сто тисяч... І коли голодні люди снували по вулицях, десятки велечезних гучномовців, немов би глузуючи, ввесь день вигукували Сталінові слова: "жити стало краще, жити стало веселіше"...

У травні я повернувся до Харкова. Я привіз з собою кілька антисоветських віршів. Вони були зашиті в кашкеті. В Харкові масово в'ящували, виселяли і розстрілювали українську інтелігенцію, що висловлювала чи могла висловити своє здивовання зі згубної кремлівської комуністичної політики. Коли в першу чергу зникли письменники і журналісти і коли пустили собі в голову кулі Хвицький і Скрипник, що колись так ревно допомагали москвським комуністам дкшити Українську Народню Республіку й будувати в Україні "загірну комуни", я для безпеки свої вірші вичив на пам'ять, а рукописи спалив.

У ці дні я ходив немов би прибитий. Страшна жура й душевні муки відібрали в мене сон і апетит. Я зрідка з'являвся на вулиці. У ці дні я діставав від матері листа...Першого за чотири роки!

Вона плакала з радості що я живий! Потім плакала зі смутку й журби. У неї комуністи хотіли забрати хату. Потім раптом сказали, щоб вона розлучилася з моїм батьком і їй дадуть спокій. Вона так зробила...Вона мусіла так для дітей зробити...Вона була з дітьми - з трьома моїми сестрами й братом - у Вікніні, а бідний батько тинявся по селах. Інколи, в ночі, крадькома приходив до дому, щоб глянути на неї й дітей...і знову відійти на світанні...Далі мати плакала, що сільські комуністи таки її ограбували. Забрали мішечок жита, яке вона виростила на своїому городі, взяли корову, яку виплекала з телички, і вигнали на сніг з хати, яку поставила своїми руками. Тепер усі п'ятеро в сусіди в комерчині...За два місяці вона пройшла з дітьми свою шлюбну обручку і обидва золоті зуби. Тепер їдять лише буряки і пухнуть з голоду. Найбільше її мучить Борис, щоб вона дала йому їсти, або вбила...Допоможи мені синочку! - бо пропадаємо...У нас їдять люди людей. Ми ввесь час сидимо замкнені в коморі, щоб кого не вкрали і не з'їли. Трохим Солов'чук з'їв з дітьми свою шкуру фресину. Потім з'їв трьох дітей, а четверте втекло. Вночі голодні люди крадуть корів і коней, тому господині тримають їх в хаті. Олекса Войцехівський відкопав у глинищу сап'ятого коня і з'їв його. У нашому селі вже більша половина людей вимерла від голоду. Кондриху живого з'їли черви. Найкращого господаря Порфіма Негребчука знайшли під плотом мертвого. Коваля Паріона, що просив хліба, комуністи закликали в сільраду і забили. Зверхановські, що хотіли так комуни, теж вимерли. Лишився лише брат з сестрою - Владко й Тетяна...і Моряка від брата має дитину...

В мене ворухилося волосся. Боже, який я був безсилий. Чим я міг допомогти моїм нещасним людям, своїй бідній матері, безталанним сестрам і братові? Я з розпуки бився об стіну головою. У мене від безсоння почервоніли очі, поховило обличчя. Я з журби за кілька днів постарів на кілька років. Мене знайомі захалися. Я говорив їм що в мене сухоти. Мені було 23 роки, а давали мені понад 30. Я горів страшною ненавистю і конав з безсилля...

книжечка

книжечка

книжечка

З М І С Т

1. С.А. Бандера...Слово до Укр. Нацгон. Револ' за кордоном.
2. ....Ідея Української Самостійної Держави /відпис/.
3. Д.Отмар.....30 років робовласницького декрету.
4. І.В.....Наша ціль-Українська Самостійна Соборна Держава
5. Росенко.....До питання "Нашої головної сили".
6. ....Молодь в авангарді укр. національно-визвольного руху.
7. В.Р. Боярич....За яоність позицій.
8. І.М.Коваленко..Витяг з статі "За єдине військове керівництво".
9. А. Шалфія.....Українське згноцтво - це ваше завдання.
10. Т.С.....Стратегічні і тактичні підсумки.
11. О.С.....Я бачив пекло.

ВИДАЄ: ПРОПАГ І СУСПІЛЬНА РЕФЕРЕНТУРИ ТП. ЗЧ. ОУН. /на правах
рукопису/.

РЕДАГУЄ: Колегія.